

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 513/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Jaroslavou Cablkovou, Námestie Oslobodenia 8, Senica, proti uzneseniam Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 6Em/1/2023 z 12. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a podľa čl. 11 ods. 3 listiny uznesením okresného súdu o uložení pokuty. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby mu priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupuje ako povinný v konaní o výkon rozhodnutia (rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 4P/87/2017-157 z 19. februára 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 21 CoP/124/2019-205 z 29. októbra 2019, ktorým bol maloletý syn sťažovateľa zverený do striedavej osobnej starostlivosti rodičov) na základe

návrhu oprávnenej matky. Výkon bol nariadený uznesením okresného súdu č. k. 6Em/1/2023-218 z 23. novembra 2024.

3. Okresný súd uznesením z 12. septembra 2024 uložil sťažovateľovi pokutu 300 eur, keďže si neplnil povinnosť v zmysle vykonateľného rozhodnutia o úprave rodičovských práv a povinností v upravenom rozsahu. Následne požiadal kolízneho opatrovníka, aby preveril, či došlo zo strany sťažovateľa k splneniu povinnosti (či sa realizuje striedavá osobná starostlivosť, resp. styk matky s maloletým). Keďže zo správy kolízneho opatrovníka vyplynulo, že sťažovateľ si povinnosti vyplývajúce mu z vykonateľného rozhodnutia neplní, okresný súd mu uložil napadnutým uznesením opakovane pokutu 350 eur. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 30. decembra 2024.

4. Dňa 27. marca 2025 bol generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky doručený podnet sťažovateľa na podanie dovolania generálneho prokurátora proti napadnutému uzneseniu. Listom prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 28. mája 2025 bolo sťažovateľovi oznámené, že nezistila vady, ktorý by odôvodňovali podanie dovolania generálneho prokurátora. List bol sťažovateľovi doručený 3. júna 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia, keďže okresný súd pri rozhodovaní vychádzal takmer výlučne z návrhu oprávnenej, bez dostatočného zistenia skutkového stavu neprihliadal na dôkazy predkladané sťažovateľom, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia. Okresný súd nezohľadnil ani názor maloletého, ktorý odmieta odísť s oprávnenou na celý týždeň do miesta jej bydliska. Nikdy nebránil plneniu vykonávaného rozhodnutia a z tohto pohľadu hodnotí napadnuté uznesenie ako nezákonné. O uvedenom svedčí aj následný vývoj v predmetnom konaní, v ktorom okresný súd nariadil odklad výkonu rozhodnutia na tom základe, že výkon striedavej starostlivosti by nebol v prospech maloletého, pričom sa nevykonalo žiadne ďalšie dokazovanie a nenastali žiadne nové okolnosti. Opakované uloženie pokuty tak vníma ako svojvoľné až šikanózne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

8. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020).

9. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 30. decembra 2024. Sťažovateľ odvodzuje zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti od doručenia upovedomenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o odmietnutí jeho podnetu na podanie dovolania generálneho prokurátora (3. júna 2025). Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 31. júla 2025.

10. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ považoval lehotu za zachovanú, vychádzajúc z uznesenia sp. zn. III. ÚS 151/2018-27 z 20. júna 2018. Ústavný súd si overil skutkové okolnosti odkazovaného konania a zistil, že ústavná sťažnosť proti napadnutému uzneseniu z 12. januára 2018 bola doručená 19. marca 2018, teda v dvojmesačnej lehote podľa § 124 zákona o ústavnom súde a následne prijatá na ďalšie konanie. Po zistení, že predmetný spis sa nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorý má rozhodnúť o podanom dovolaní generálneho prokurátora, konanie zastavil. Okolnosti aktuálne prejednávanej veci sú však odlišné.

11. Ústavný súd sa v minulosti vyjadril, že počítanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti od doručenia upovedomenia o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nemá právnu relevanciu, pretože podnet na podanie mimoriadneho dovolania nie je opravným prostriedkom a jeho iniciátor nemá právny nárok na jeho podanie (III. ÚS 34/2015, podobne IV. ÚS 564/2018, I. ÚS 525/2019). Rovnaký záver platí aj pre podnet strany na podanie dovolania generálneho prokurátora v zmysle § 458 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Zákon o ústavnom súde priznáva účinky predĺženia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti len v prípade takých mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré sú v priamej dispozícii sťažovateľa a ktoré sú efektívne spôsobilé prívodiť sťažovateľovi úspech vo veci (IV. ÚS 85/2020). Podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora takéto parametre nespĺňa (porov. IV. ÚS 645/2023, III. ÚS 318/2025). Mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 458 ods. 3 Civilného sporového poriadku neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu (porov. IV. ÚS 448/2023).

12. V okolnostiach prejednávanej veci tak ústavnému súdu neostáva iné než, nadväzujúc na uvedenú rozhodovaciu prax, konštatovať, že ústavná sťažnosť bola podaná po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty. Ústavný súd preto nebol oprávnený zaujať vecné stanovisko k argumentácii sťažovateľa a ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu